

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 4. LIPNJA 1950.

BROJ 23

Ushićenje nad Učiteljevim ozdravljenicima

Sva je Palestina bila puna uzbuđenja. Svuda su se prozile od ustiju do ustiju, od sela do sela, od grada do grada riječi pune poštovanja i divljenja: »Isus, Isus, Isus! Učitelj, Učitelj, Učitelj! Čudotvorac, Čudotvorac, Čudotvorac!»

Svi su Mu se divili, ali su i znali, pod kojim uvjetima On uči i čini čudesna ozdravljenja. Nije učio ni činio ih u isprazne svrhe. Niti radi značilnosti. Niti zbog toga, da se pokaže taštini i zanimljivim. Isticao je, da propovjednici ne iznose biserje evanđeoskih istina pred one duše, koje nemaju dobre volje ni dobre nakane, da ih priinu. Oni će naime poružiti ne samo Božju riječ, nego će napasti i samoga propovjednika Evandjelja (Mt 7, 6).

Učitelj je činio čudesna ozdravljenja samo tamo i tada, kad je znao, da će to imati spasnosni i svrhunaravni upliv na samoga ozdravljenika i na prisutne i njihove roduke. Stoga je On tražio od bolesnika i vjeru i pouzdanje. Prema tomu nije činio čudo ondje, gdje bolesnik nije u Nj vjerovao, nije se u Nj pouzdao, niti bio popraviti svoj život.

Tako: nije činio čudesu u svom zavičajnom gradu Nazaretu, gdje su se gotovo svi sablažnjivali o Njegovu nauku. Tek je na malo njih položio ruke, da ozdrave. Sam reče: »Nije prorok bez časti osim u svojem zavičaju i u svojoj rodnini i u svojem domu. I nije mogao ondje da učini nijedno čudo, osim što je izliječio malo bolesnika stavivši na njih ruke. I čudio se njihovu nevjerojateljstvu. I išao je po okolinu selima i učio ih» (Mt 6, 4—6).

Gdje je Učitelj našao dobru volju, pouzdanje i vjeru, izlazio je iz Njega sila i sve je liječio: »I sav je narod tražio, da Ga se dotakne, jer je iz Njega izlazila sila, i sve je iscjeljivao» (Lk 6, 19).

I Njega je izlazila tajanstvena, svrhunaravna, božanska sila i ulazila u bolesnike. Preplavila je bolesna i slaba tijela. Budila je i oživljavala slomljene i sputane sile. Uništavala klicu bolesti. Obnavljala tkivo kože, kostiju i mesa. Isgonila davle.

Čudesnim je načinom ozdravljivao. Ponajviše bi rekao samo jednu riječ. Riječ bi kada upotrijebio uredito. I to sredstvo nije nikada bilo naravnih lik, nego samo znak unutarnjega ozdravljenja duše.

Jednima bi polagao ruke. A drugima bi izliječio tako, da su se samo dotakli ruba Njegove haljine. On je liječio svaku bolest i nemot. Sve je ozdravljivao, koji su Ga zamolili puni pouzdanja i vjere u Njega.

Svako je ozdravljenje uradio silno veselje i preobilno oduševljenje. Narod je bio izvan sebe od divljenja i radosti. Zorno opisuje Evandjelista

ovaj slučaj, kad je Isus najprije oprostio grijeh i potom ozdravio uperita čovjeka, koga spustiše preda Nj preko krova: »I on odmah usta, i uzevši postelju otiđe pred svima tako, da su se svi divili i slavili Boga govoreći: »Još nikada tako što ne vidjemo» (Mk 2, 12). I opet: »I sve obuze divljenje i slavljuhu Boga i napuivši se straha govorahu: Danas se nagledasmo čuda!» (Lk 5, 26).

Prigodom ozdravljenja orio se hvaleospjev iz svih grta prisutnih. Tme su Učiteljevo uzdizali do zvijezda: »A strah obuze sve i slavili su Boga govoreći: Veliki prorok ustade među nama, i Bog pobodi narod svoj. I razglasi se glas o Njemu po svoj Judeji i po svojoj okolini» (Lk 7, 16).

Sve se to događalo uslijed velikoga iznenađenja, kad su ljudi promatrali ozdravljenike i njihovo vladanje u prvi čas poslije ozdravljenja.

Slijepi su naime zajedno gledali naokolo. Radnosno su promatrali pridođu i lica svojih roduka.

Nijemima je zvonila u ušima svaka riječ ugodno kao slatka glazba.

Hromi su koracali čvrstim korakom usred rinoštva. Očigledni su im nova životna snaga struji u svim žilama.

Slomljeni kostoboljom potčrvali bi i paskakivali kao vesela djeca, napriviši na leđa svoje krevete i ponosni su korakali iliti svojim kućama. Gubavci su uzvikivali: »Naši svećenici mogu samo ustenoviti i potvrditi bolesti, ali ih ne mogu ozdraviti! Oni mogu da prognaju ljude iz društva, ali ih ne mogu zdrave natrag povratiti u ljudsko društvo.»

Opsjednuti padaše na koljena pred Spasiteljem i molili Mu se. A prije su proklinjali i zavijali i urlali kao životinje.

A kakvo li je tek veselje obuzelo porodice, prijatelje i roduke ozdravljenih. Toliko su suza isplakali, toliko probdivenih i nesnenih noći proveli. Sada je svaka tjeskoba nestala i jasna im se sunčana svjetlost povratila u srce i dom. Govorili su neprestano o tome i tom pripovijedajući nije bilo kraja.

Hromi je govorio, da ga je veliki prorok nazvao »sinome»: »Sinko, opraštajući ti se grijesi (vojni... ustani, uzmi postelju svoju i pođi kući svojoj» (Mk 2, 5—11). Ozdravljena je žena pripovijedala, da ju je nazvao »kćerkom»: »Kćeri, vjera ti je tvoja pomogla. Idi s mirom i ozdravi od patnje svoje!» (Mk 5, 34).

On nije pravio ni ispostavljanje ni račune ni uzimao plaće za ozdravljenje kao što su to činili tadašnji liječnici. A liječio je i u subotu usprkos zamjeravanju neprijateljskih Mu Farizeja. Na njihove bi pritužbe davao vrlo zgodne odgovore.

Kad su Mu zamjeravali, što je u subotu izliječio čovjeka od vodene bolesti, reče im: »Koји od vas ne bi svoga sina ili vola, da mu padne u zidenc, odmah izvadilo u dan subotnjim? I ne mogoste Mu na to odgovoriti» (Lk 14, 5—6).

Evandjelista Matej je skupio čudotvorno djelovanje Isusovo i divljenje naroda riječima: »Svijet se dioio vidjeti nijeme gdje govore, klijaste zdrave, brome gdje hodaju, siljepe gdje gledaju. I proslaviše Boga Izraelovas» (Mt, 14, 31).

Odupri se sjetilnom naguču

Ima raznih vrsti prijateljstva. Jedno je prijateljstvo sveto i najdragocnije, u kojemu dvije osobe jedna drugu potiču i pomažu na pobožni život i tako se zajedno približavaju k Bogu. Takovo je prijateljstvo postojalo između svetoga Grigora Nazijanskoga i sv. Basilija. Imaju prijateljstvo koja nisu ni dobra ni zla. To su ona koja se odnose na neki indiferentni predmet, na primjer na manastir, umjetnost, obrt, sport i sl. Ona imaj prijateljstva, koja se temelje na sjetilnoj sklonosti, da svatko može da bude velika zapreka u duhovnom životu. Štoviše mogu da budu i grijehna. U ovom članku govorimo o takvim sjetilnim sklonostima.

Da neko ima sjetilnu sklonost prema nekoj osobi, vidi se iz toga, ako se tu osoba često imati ako se je tako svu predložuje, kao da je u traži njega, pa to i onda, kad se nebi tako u molitvi treba misliti samo na Boga. A ako je ta osoba prisutna tada vodi s njom sjetno razgovore, nastoji da se razgovori što više produže posvećuje joj mnogo pažnje i jedva se od nje rastaje. Dirljivi je znak sjetilne sklonosti, ako takovo osobe jedna drugu često darivaju kakovim darovima, jedna drugoj otkriva svoje osjećaje, jedna drugoj štiti sve moguće usluge. Sve što jedna čini, druga to u zavljeđe kuje i ne trpi da prođi njoj itko što reče. Prva osjeća u duši bol, ako joj druga ne uzvrća jednaku sklonost i zato ovu naziva nezahvalnom, a ako postojaju kakav suparnik, prema njemu koji u srcu općenito, srdžbu, mržnju, odvratnost, ne u zlostaju ni pogrdi, kad se desi prička.

Svaka sjetilna sklonost zapreka je na putu k savršenstvu i vodi do grijeha, osim one, koja se nađe među osobama raznog spola te koja vodi sigurno do braka i ne prelazi granice kršćanskog čudoreda. U takvoj sklonosti nalazi se volja Božja i zato svi čini, koji glazuju te sklonosti, valja, da se slažu s voljom Božjom. Sva druga sjetilna prijateljstva treba odlučno izbjegavati, bilo da se odnose na osobe raznog spola, bilo na osobe istoga spola, a napose to vrijedi za redovničke osobe i one, koje težu k savršenstvu. Samo jedna osoba postojati, prema kojoj treba da težimo dušom i tijelom, a to je Bog.

Ako pažljivo u pogrešku sjetilnog prijateljstva, koje se ne može opravdati, treba da se protiv nje borimo svim silama. Prvo je sredstvo, da tu pogrešku odmahnetno upoznamo zla, koje izlazi iz takova prijateljstva izbjegavanja, kao što je: mlakost u službi Božjoj, razne pogreške, pogublje na grijeh, i t. d. Drugo je sredstvo vruća molitva. Sv. Terenzija pripovijeda iz svog života, da je neko vrijeme osjećala prema jednom redovniku sjetilnu sklonost. Kad je taj redovnik to zapazio, naložio joj je, da kroz osam dana molj svaki dan na čas Duhu Svetomu himan. Dodi, Stvorče, Duše Sveti. Kad je jednog dana Svetica molila taj himan, najednput osjeti u srcu, da joj je progovorio Bog. Ta je Božja riječ bila tako silna, da je u islom činu nestalo iz njena srca svake sjetilne sklonosti. I nije je više nikada imala prema nikome.

Najsigurnije sredstvo protiv sjetilne ljubavi je čist bijeg. Otići, odsteliti se, ne ići blizu. Jednom riječi: bježi! Prekinitu s darovima i uspomenama, ne pisati nikakova pisma, ne znati, zaboraviti. Na taj se način zla biljka uništava u korijenu i ne može više da prima otrovni sokova.

Napokon treba imati na umu, da je lakše započeti, da se srce uže sjetilna sklonost, nego li je odstraniti.

Drvopričesnicima

Ja slutim, da arca Van drhto
Ko plami akušnih arjica;
Ja slutim, da jutro se a Neba
Božanska je apustila arca.
Gospodin je došao k Vama
U arduca topia i mala;
Jer Vaša nevnošt i ljubav
Na zemlju Ga a Neba je zvala.

O, djeco, ponosite Boga,
Jer On je tek Istina prava;
I štiti i radosti svakoj
Tek On je početak i glava.
I kad Vas život umori,
I bohr kad nema već liječa,
Tad dođite Gospodu avome,
Koj vjekom, ko danu Vas čeka.

Sv. Potvrda u zagrebačkoj katedrali

Dne 28. i 29. svibnja ove godine t. j. na Duhove i Duhovski ponedjeljak primio je u Zagrebačkoj katedrali sv. arkrament Potvrde 6099 vjernika muš. koga i ženskoga spola, od toga na Duhove 4428, a na Duhovak ponedjeljak 1671. Među potvrđenima bio je priličan broj već odraslih ljudi i žena. Kod podjeljivanja Sv. Potvrde vladao je umoran red. Sv. Mše su se služile u crkvi i izvan crkve, tako da su potvrđenici mogli lako udovoljiti svojoj nedjeljnoj dužnosti. Sv. Potvrdu su djeca nabr-

akupi preuzv gg.: Dr. Josip Ujčić i Msgr Rafael Rođić, te biskupi pruzv. gg.: Dr. Franjo Salis Sevis, Dr. Antun Akkamonvič i Dr. Josip Lah.

»UDRUŽENJE SVETOG GABRIJE-
LAA zove se udruženje njemačkih kršćanskih filatelista. Cilj je ovog udruženja, koje za sad broj oko 500 članova, da se popularizira štampanje za markama silka iz kršćanske umjetnosti, dogodiša u kršćanske povijesti i sl. Ime sv. Gabrijeła udruženje je uzelo zato, što je on zaštitnik pošlara.

Tijelovo

Najposeliji i najradostiji blagdan u Rimokatoličkoj Crkvi jest Tijelovo. Posvuda ljudima, poput male bijele Božije, koji promiče u svećenim procesijama. Ona nosi u sebi voljku Krista. Svaka njezina čest je Krist živ. Sa svojim Tijelom i krvlju, sa svojim Božanstvom i čovječanstvom. Krst, sam Sin Božji i Bog, u našoj sretni. Kuga to ne veseli i na napulju radošu bestrajnom!

Ave! Ave! to kaže naša sveta vjera. **Ave! Ave!** po naša u ugledu Božjem. Sve sin Božji je rekao: «Ovo je Tijelo moje, koje je krvi moja. Za čudno i blaženo spomenute. A mi moramo vjerovati u ugled Božjem. I zato bi bila vrlo velika lakotomnost, kad bi nešto rekao: ja to ne mogu vjerovati, jer vjerujem samo što vidim i što razumijem. A to nam, vidim i ne razumijem.

Kad bismo se općenito postavili na to stajalište, onaj bi bio duhovno ozbiljno i zapanjeno lica veoma širokoga i veoma ograničen. Već našim običajima stvaramo život naš vjere. Bez vjere u, svjedocanstvo poznanih ljudi naš život, na zemlji postao bi nemoguć i nepostojan.

Ne možemo kazati ni ostati kod tege; ja vjerujem samo, što vidim, jer to nije istina. Podizmo redom.

Mi nismo vidjeli naše pameti, a ipak vjerujemo u nju. Vjerujemo, jer nam drugi priznaju, da smo ovo ili ono pametno učinili. Znamo naše, da nas je naša pamet vodila, kad smo nešto dobro i korisno uradili ili za sebe ili za druge. A drugi nam jamče da je tako dobro. I mi im vjerujemo.

Mi nismo vidjeli naše pravdištaje, a ipak vjerujemo, da ih imamo, jer nam drugi kažu, da ih posjeduju ili znaju osobito sigurno za njih.

Mi nismo vidjeli Kristova Kraljevstva i moćnu i novi svijet, kojega je on otisrio i ipak vjerujemo drugima, da je i on živio i taj svijet otisrio.

Mi nismo vidjeli ni atome ni molekule, to najmanje čestice, je kojih se sastoji materija. Ipak vjerujemo, da je tako; jer nam to drugi poznati ljudi i namjenu kažu.

Mi nismo vidjeli i ne posuzimo ni mjerilo i mjerilo, kako se mjeri težina, veličina i udaljenost sunca, mjeseca, zemlje i svijetla. Ipak u to vjerujemo, jer su nam to drugi kažu, koji se u to vjeruju. I t. d.

Kako tako veoma mnogo toga mi ne razumijemo, a ipak vjerujemo. Mi ne razumijemo, kako se jelo rastvara i probavlja u naše Tijelo i krv, ipak to vjerujemo, jer nam to drugi kažu, koji to znaju.

Mi ne razumijemo, kako trno naprijeti u samoj senjici i onda tek proklijati, čudno klijanje, stajanje, lišće, cvijet i plod! To nam vidimo i vjerujemo.

Mi ne razumijemo, kako mogu ljudi danih razgovara na najveće udjeljenosti protiv žene i bez nje. n. pr. teletom i radnju. Ipak vidimo, da je tako i vjerujemo udjeljenosti, koji nam to žinaju.

Mi navodni učenjaci ne znaju i ne razumiju što je: rastanje, svijetlo, eterična, život. Ipak u to vjeruju, da je tako.

Mi je puno lakši u našem, naš nam i još nam i oko nas. Devotično posto i našega običajnog života i soubračja u društvu upućeno je na vjeru drugima. A koliko je to još više u znanosti i nauki!

Koliko nam je potrebna vjera u običajni prihodni stvaranja u ugled postelja. I neprevratljiv ljudi.

Koliko nam je više potrebna vjera, tjera, u jedan neprevratljiv ugled u svjetloznanstvenim nedokučivim istinama, koje su daju na zemlji na naše i govore o nekogodnom i nevidnom životu. A taj je ugled sam Bog. Boga pak sigurno spoznajemo zdravim razumom i iskrenim srcem iz roda i poretka i vidljivom svijetu. Ostaloga On se i objavljuje po, Osuna i Proceva i Starom zavjetu. A u Novom Zavjetu po svomu Sinu Isusu Kristu i njegovima Apostolima.

Isus Krist je pak svojim svetim životom, svojom uzvišenom i nedokuhivom naukom, svojom čudotvornom i neprocjenjivom ljubavlju i svojom uskrsnućem dolazio, svoje ljubave oko nas, i nam je, i dajmo, neprocjenjivim zajedničkim čudovima u životu.

Iza imena Isusova i imena Majke Božije Djevice Marije među nama katolicima se najčešće spominje ime sv. Petra. Kad god je govor o Isusu, ostanvku Crkve, tada se redovito spominje i prvi namjesnik Isusov, sv. Petar. Jednako tako, kad je riječ o Apostolima, odmah se isetice i prvak u Apostolskom zboru — sv. Petar. Iz toga slijedi, da je poseban odnos sv. Petra prema Isusu i, prema drugu u Apostolima, a među Apostolima najčesto prema sv. Petru.

Isus Krist je vrhovna glava Crkve i Petar je vrhovna glava Crkve. Kako je razlika? Petar je vrhovna vidljiva glava Crkve, ali samo ovdje na zemlji. To znači: vrhovna vidljiva glava samo vojuje Crkve. Cini nešto umu, nad njim prenataj Petrova vlast. Isus, Krist je vrhovna nevidljiva glava cijele Crkve: Fojgodnije u nebu. Tepece u čististu i Vojujece ovdje na zemlji. U Kristovoj je, dakle, vlasti cijeli svemir, dok se Petrova vlast ograničuje samo na zemlju. Petar, je samo vanjski upravitelj Crkve, a nutrina, jezgra ili srž Crkve, t. j. njezika, moćni i sveti Sakramenti potječu od Kristova Očevstva i Crkve; na Kristu se glava vlastito moćta, a Petar je glava po vlasti od Krista dobiveno.

Petar je temelj Crkve i Krist je temelj Crkve. Krist je prvotni i nevidljivi temelj, a Petar je tek drugotni i vidljivi temelj. Sveća Crkva zove Petru ne nasljednikom, nego namjesnikom Kristovom. Nasljednik je onaj, koji ima jednaku vlast kao i predšasnik. Nasljednik dolazi do vlasti tako, da predšasnik prestane vladati i svu vlast prenese na nasljednika. Između Krista i Petra nije takav odnos; Isus Krist i nakon toga, Saša na nebo i svoju punu vlast u Crkvi, ali, onaj, ko je nevidljivi, postavlja se i za i, onaj, ko je vidljivi, namjesnik Petra. Petar, dakle, ne vlada samostalno i neodvisno kao nasljednik, nego vlada u ime Kristovo, a vlastiu, koju mu je Krist dao, dakle samo kao zamjenik ili namjesnik.

Petrova vlast je u mnogom slična vlasti drugih Apostola Petrova vlast, kao i vlast drugih Apostola, potječe od voljenoga Krista. Svrhu ima proslaviti Boga spasavajući ljude. Štiti, se, kao i sredstvima — Objavom i Sakramentima. Preduje izvanredne apostolske povlastice kao i drugi Apostoli. Radi toga, kažu svi, da svi su Apostoli među sobom jednaki.

Međutim se Petar ližuje više ostale Apostole time što ima vrhovnu vlast

i nad Apostolima, što drugi Apostoli nemaju. On je sam glava i temelj Crkve. On je, koji drž ključeve u rukama, a ključevi znače vrhovnu vlast. On je temelj cijeloga stada — vjernika i svećenika, pa i samk Apostola, i to na temelju voljki Kristovih izjava. Petar je stika vrhovna vlast u cijeloj Crkvi u svim obavljaju redne pastirake službe, dok Apostoli posjeduju izvanredne povlastice kao suradnici Kristovi kad osnivaju Crkve pod vlasti Petrova.

Petar je odlikovan prvenstvom osobno; to znači samo on, a ne drugi Apostoli. Prvenstvo posjeduje ne kao prvotna osoba, nego kao javna osoba. Dajmo, kad je Petar umro, prvenstvo ili prvotni nije prestao postojati u Crkvi, nego je bio, Petar, prestao i ja njegovo nasljednik.

Sveti Petar i Pavao su nerazdruživi. Kad se spominje jedan, spominje se i drugi; a drugi, makar ne bio petsti Apostol, ali u isto vrijeme. Sv. Petar je pozvan u Apostolsku službu na početku Isusova Isusova djelovanja, a sv. Pavao najposlije Isusova uskrnuća. Sv. Pavao je primio svoj poziv za Apostola neposredno od samoga Isusa kao i drugi Apostoli, ali se od kirtinoga Isusa, nego od uskrsnoga Isusa. Sv. Pavao je, kao i drugi Apostoli, radi svojih zasluga, što ih je pisao kršćanskim općinama. U svemu ih je napisao i u, ohrabruju i obilom jedna je ljepša od druge, i na šćenja Ewangelija je sv. Pavao, radlo više od drugih Apostola, pa mu zato pripada naslov Apostola u najsvršenijem značenju. Unafot dvihih spomenuti, rada i žaduga, on priznaje nad sobom vlast sv. Petra, kaže se to jasno vide i njegovih Poslanica.

Kad dakle, Janzenisti, a još više starokatolici, tvrde, da su sveti Petar i Pavao u svemu jednaki, to je općenito Jednaki su, jer su objeća Apostoli. Od Isusa su objeća pozvani u apostolsku službu. U službu su objeća vidjeli do mučeničke smrti u Rimu, kad je sv. Petar raspet na križ, ali obratno nego Krist, t. j. glavom dolje, a nogama gore, a sv. Pavlu je odsečena glava. Jednaki su, jer su objeća bili nepogodni u tumačenju Kristove nauke. Jednaki su, jer su se objeća mnogo trudili oko propovjedanja kršćanstva, a naučilo su mnogo reći na organizaciji kršćanske crkve u Rimu. Radi važnoga i značajnoga zajedničkoga rada u Rimu obično se od Crkve častan nazivaju sv. Petar i sv. Pavao, skrozov

apostolski, skrozoviti li soveni Rimski. I blagdan im Crkva slavi zajedno 29. lipnja, jer su istoga dana zajedno mučenički svršili život.

Unafot tolike jednakosti postoji i veika nejednakost između sv. Petra i sv. Pavla. Nejednakost je u tome, što sv. Petar, jedini nosi prvenstvo vlasti, koja su priznavala i poštivala ne samo svi vjernici, nego i svi Apostoli zajedno sa sv. Pavlom.

Na začetku svibnja

Čitavog svibnja nas je molitva pljeve vjenac oko Trojstva uzvišenoga lika, Marije.

Dobroli smo Tebi, a ti si primala našu molbu i boli, molnja, stapanje i bijedu. Cvijete, kito Trojstva i, obilježaj u Božjem kramu, primisti samo svoj život i svoje obitelji pod Tvoje moćno okultje.

Bada završava svoj mjesec, Povečen Tebi, Marijo, ali i u danima, što dolaze, naše će molbe veoma spriječiti Tvoje drage, voljke iac. Zavrsavaju se svijetljake pobotnosti, ali kroz sve vrijeme našega života doinst čemo Tebi; cvijete naše ljubavi i puštanja. A doinst čemo Tebi, Marijo, također i trage, što razjave naša srca na putu života.

Marijo, Ti sve razumeš, jer si naša Majka. Ti poznaješ naše svijetle i naše molbe, jer si naša Isukinja i u svome svjetlu i radosti, na Reče Tebi. Ti nas poznaješ, ali Ti man i pomoćnik i štitača ne će ostati nezamisliva naše iskrene prošnje, kada traže Tvoju zaštitu.

Marijo, Ti nas vodi kroz život, vodi nas svojom Sinu, koji je nebo približio naša grijehinama. Vodi nas, Božja Majko, da nikada ne zalutamo, da nikada ne izgubimo put života, u kraljevstvo mira, u vječno spajenje.

NA CIGANSKIM HOLIMA savjetnici su se dva francuska dominikanca, koji rade u mjestu Mesoux (Moš) kraj Pariza na apostelsku među stranim naseljencima, napuštenima od svih i preseljenima u arabizirajućim predjelima, koja su u većim materijalnim okolnostima, on su ljubavni i apostolski žarom uprti, da ih večki broj približe Kristovoj vjeri.

Nedjelja presvetoj Trojstva

Blagdan presv. Trojstva čini se na prvi nedjelju, iz Dubova, jer su Apostoli odmah po primitku Duha Svetoga počeli propovijedati tajnu prisv. Trojstva. Ovim blagdanom svršavaju svetkovine, koje smo od Božića svetkovali do Dubova. To je svetkovina najveće tajne naše svete vjere. Kao prvi i najvažniji od svih nedjelja poslije Dubova, koja je ova nedjelja imala krallijske nedjelje. Stari su sveti sv. Milin ova dana taj, uzvišenosti, ose svetkovine, i tajna Misa.

Sv. Inđor veli, da je drugi kamen temeljni simbol (znak) presv. Trojstva, a to su tri čvrste i drožene tri boje: crvena, koja stječe na Boga Oca — kraljicu i gospodaricu, ljubavna, koja stječe na Boga Sina, koji se od Boga otce do svojika i rukušnja, koja stječe na Boga Duha Svetoga kao simbol Duha Ljubavi.

Svaka nedjelja u godini može se smatrati kao blagdan presv. Trojstva, jer je posvećen stapanju i ljubavi presv. Trojstva, pa se zato na nedjelje u sv. kiti uzimlje predacija (predgovorje) o presv. Trojstvu. Sve, što se taj dan mol u Cioalovju i sv. Milij sastavljeno je od najblijeg mjesta Sv. Pisma, koja govore o presv. Trojstvu. Vjerna u to tajno uključuje sv. Crkva sve svoje molitve, djela sv. Sakramente i molitve. Ova vjera, koja se sastavlja, kao molitve Vjeronajve upućenosti, kad molimo Sveca Oca i Sina i Duha Svetoga, i kad se kršćamo. Osim sv. pisanja i vjeronajve upućenosti, koja su, i naše svoje molitve; a njima u jutro po

šima, a na večer svršava svoj čevni postao.

U najstarijim crkvenim solaci presv. Trojstvo prikazuje samo simbolno. Najstariji simboli su tri kruna spojenim pramenima. Tri okružje karne spojene kao lapaj, zatim kao, isprva naša i, kao i djelatne. Ova posljednja simbol fabro se osobito za vrijeme čuđa gotičke. Gotičke prošire na trije različite ljene, koji su u luku oblika presv. Trojstva, a to su: prvenstvo, presv. Trojstva, i, isprva naša, trojica ima čest u sredini, oko — simbol svčanosti i Božje providnosti.

U najstarija vremena poveljivali su nove crkve presv. Trojstvu i na taj način hipofizikalni svoji vjeru i ova tajnu vjere. Na stičnima i lipovima čest se prikazuje Troj. Božanske osobe zajedno tako, da nam stave pred oči, da je spajenje svijeta djelo svih triju Božanskih osoba. To se vidi Bog Oca kao krunat stžba i brijodom i a trostrukom krunom (krunom na glavi: Bog Sina, kruno obilježava križ, koji mu daje Bog Oca. Na njima u sredini lebu; Duha Sveti u obliku goluba. Ovakvih slika ima u mnogim kršćanskim kćarama. Nafot ti u nekima kraljevstva: kćar: Vječna ljubav.

CRKVA SV. FRANKA u Čochinu i Indiji je prva crkva podiznuta u Indiji od katoličkih misijonara. Ona je odloženosti Portugalske predst i naše reformacije i katolike protestantske. Isp: i, koje se treba odvojiti katolike, i, koje molje, da će ova njihova želja biti ispunjena.

Sveti Medardo

Durdice

Tragedija Presvetoga Trojstva

4. VI. 1890.
Svi žene podane ovoako: Blagoslovljene budi sveto Trojstvo i nerazdijeljeno jostavstvo, svaštvo Ga, jer učini s nama svoje milošte. Gospodine, Gospodine naš, hvalimo silno Troje ime po svoj zemlji.

U Zofianici (Rim. 11. 33 — 36) slavi sv. Pavao neizmjerenu Božju. «O dubino Bogstva bogatstva, mudrosti i znanja, kako su nedokučivi! Njegovi sudovi i razmišljanja Njegovih putova! Jer tko zna misao Gospodaju? Ili tko Mu je bio savjetnik? Ili tko Ga je pretjecao darom, tko da mu ne uzvrati? Jer je sve od Njega i po Njemu! Njemu slava uvijek uvijek vjekova. Amen».

U sv. Evideliju (Mat. 23. 18 — 20) Isus kaže Apoloteo po svem svijetu da krste i naučavaju. «U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima: Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučavajte sve narode, krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, i učite ih da drže sve moje zapovijedi. I evo, ja sam s Vama u sve dane do svršetka svijeta».

«Pomislite! I mi smo kršteni u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, t. j. u ime presvetog Trojstva. U svetim krštenju postali smo po milosti posvećenog djeteta Božja i članovi Kristova duhovnog kraljevstva. sv. Crkve, postali smo kršćani. U svetim krstu Bog je s nama, sidrom naše vjere, duhovni usavršitelj, zavjetnik koji nadzire krmim zavjetom. Mi smo ne u tom zavjetu ostrežili davnu svijet njegovih djela i sve njegove slave zavrijet; a obožali smo vjerovati sve, što je Bog objavio i što nam Crkva predlaže da vjerujemo, a ostm toga živjeti krepkim životom, koji vodi k Bogu. Bog nas je sa svoje strane uzio za svoje djecu i obožao, sine našega taj svet vrtili, da će nam dati vječnu blaženost i nebo».

Ova kreni zavjet imela Boga i na treba da traje do naše smrti. Boga sa svoje strane vjerno izvršimo, no mi ga sa svoje strane često kršimo svojim zlim i grešnim življenjem. Da se to događa što manje i rjeđe, po mogućnosti svakako, potrebno je među ostalim, da svi kreni zavjet od vrenaca do vremena obnavljamo, t. j. da Boga ponovno svrsto obožamo, da ćemo na isti vjerni. U sv. Mat. 23. 35. i 36. kaže Isus, «Ili, kako se obnavlja kreni zavjet, pa treba da tu liječu molitvu svim krenim molimo osobito na današnji dan Fran-»

Rodio se g. 457. u Salansiju u Francuskoj kao biznac. sa svojom braćom sv. Gilardom, a kojim je u isti dan bio posvećen za biskupa i, u isti dan kao i on umro. Otac mu je bio pogani, ali ga je obratio na kršćanstvo uzorni život njegove žene rimsko kršćanke Eozangije.

Već u ranoj mladosti sv. Medardo je pokazivao velike milostre prema siromasima. Jednom je poklonio siromahu svoje novi ograđi. Mnogo je molio, hudio, postio, i živio kao hodočasnik na zemlji, kako kažu njegovi životopisci. Biskup Alomer u Vermandu zaredio ga za svećenika zajedno s bratom sv. Gilardom, a njegova sestra zavjetovala je Bogu svoje djevanstvo. U Salansiju uzeo je za sv. Medarda t. sv. svećenikom, pa u čast djevančke nevinosti, koju se održavao i danas svakoga 7. lipnja pred Svećev blagdan. Stanovnici odabiru najbolju djevojku i, onda je 12 djevojkica u bijelji prate u kapelicu sv. Medarda. Tu svećenik blagoslovi i stavlja joj na glavu vijenac od ruža i zatim zapjeva »Tebe Boga hvalimo«. Takva djevojka doba i bogati dar. Prva je bila tako ovdjena sestra sv. Medarda; kaj je on sam stavio na glavu vijenac ruža. Ovaj događaj prikazuje i jedna slika u kapelici sv. Medarda u Salansiju.

Bog je proslavio sv. Medarda čudima. Neki je kradljivac natrag grožda u Svećevu vnugradu, ali nje mogao izći iz vinograda do jutra. Uхватиće ga, ali on nije mogao ispustiti grožda iz ruku. Medardovi su ga sluga htjeli z-

biti, ali ga je sv. Medardo blago opomenuo, oprostito mu sve i pustio da ode s nabranim groždem. — Drugi je htio pokrstiti Medardove pečice, ali pećle navališe na jata tako, da se on nije mogao obraniti. Poletio je k sv. Medardu, kleknuo pred nj i zamolio za oproštenje. Kad je Svećev praizročio prema njemu, da ga blagoslovi, pećle odletjele u pećlinjak.

Kad je umro, biskup Alomer u Vermandu, bio je izabran za biskupa sv. Medardo. Svećev brat Gilard je isto-odobno bio postavljen biskupom u Ruanu. Posvete ih je za biskupe sv. Romige, biskup u Reimsu, jedan od najvećih biskupa Francuske. Po svrti biskupa Eleuterija, komu je sv. Medardo još kao djetak prokazao, da će biti biskup, zabranilo sv. Medarda za biskupa u dječje biskupije, u Nicaonu i u Turneju. Ovaj je izbor potvrđio i papa sv. Hormizda.

U. Romigie, sv. Medardo i sv. Gilard sudjelovali su zajedno u djelu obraćanja i pokrštenja Klodviga, prvoga kršćanskoga kralja francuskoga, i pokrštenja cijeloga francuskoga naroda.

U. Medardo je umro 8. lipnja 546. pokopan u Sasonu u Francuskoj. Sveta mnogo štije. Dok je još bio biskup, ubijalo ga je jata kisa na polju. Oraz je sliede mu nekog i raskrtilo kri- la te ga zaštitilo. Tako se sv. Medardo prikazuje i na slikama. Odalje valjda potječu i vremenska predkazivanja u vezi s blagdanom sv. Medarda, kao što je na pr. poznata rečenica: »Sv. Medardo što nam daje, četrdeset dana traj».

Ti ih poznajete, zar ne? Malene, bijele, i cvjeticama kao sročići. Rastu u sjenu, i počinjaju velikim štobilu. Maleni su to presvjetli vječnog djeteta.

U svjetlu, kad sve cvjetice ovaše za blagu noć. Boga, sva kuma mirise od bezbroj štobilica. One cvete uskoko na biljke i govornice sve žanake preplakne. Spustiše su dolje svoje male bijele sročiče. Ali oni nisu navikli biti bijeli. Nekad, djetinje držale su one svoje cvjetice uspravno, pa im plavenu nede. Bada se one klanjaju odnošiti kome! I kako se to dogodilo? Imao o tom jedna lijepa legenda. Cudno ga dječak!

Sveta Obitelj je uzburzana i potčinilo ostavlja Betlehem, da se sakrije pred mrtvinim i bijesom Herodovin.

Kako im su tužno strupovali u Egiptu, da se tomo sklonu! Put im je bio dugački, dulji nego što je može i zamisliti, a usto težak i opasan.

Sveti Josip bio je vrlo zabrinut, jer Boga je prvita Djevtice na svoje sveto, gdje Ga, nikakova mu obraditice, tepala, što, kad bi zaplakao. Koga da se boji, Boga je i njima?

I jer je Bog bio s njima, prolazili su mirno uzarenim pustimim, a idoli od kama, na koje su nalažili putim, raspadali su se pred njima i pjavše.

Pečice su letjele nje u prijavne mlta, i im učerim djepim njihov četki put. Voda je u ljevnima od radosti bhatala kao blago, a cvjetice je slalo svoje najlijepe mirise, da obdukuje malu i-mali Obitelj.

Nakon se tu i s-mali Obitelji, koji su ova u put u jednom zalešom bunama. Bila je to durdice. Cvjetici su joj bili uspravni, sjeđali su u plavo nebo i ovaže suncem. I ona je čekala čas, kad će proći pored nje sveta Obitelj. Htjela je i ona obdukovati svete Putnike, pa je razumljivo, što to učinila. Njen miris nije joj se bio nje dovoljno, da se oslobodi od mirisa Djevtice, i dopušta se. Kad se sveja Obitelj približila, ona sagru svoje bijele gljave i pokloni se.

Pečice male durdice bio je Malci Božjoj toliko drag. Zato je za uspomenu na taj događaj durdice ostala zauvijek naklonjivim gljavicu.

Nije li lijepa ta legenda? Što je za svu hodočim braću durdice, za njima u svetoj obitelji i li Sveta Matice.

FRANČO SVENJANA obdukljena je u katodoni u Parizu »Notre Dame de la Misericorde« i to za radnike. Sv. Misi na dan radno, primetivao je i perikiti nadbiskup. Poku-

Sto godina katoličkih škola u Francuskoj

Ove se godine nastavlja sto godina, kako je stupio na snagu francuski zakon o slobodnom školstvu. Na temelju ovoga zakona francuski su katolički osnovali veliki broj pučkih, srednjih i visokih škola, gdje njihova djeca dobivaju pouku u svetoga Trojstva, a onda više puta u godini, naročito ču svete Ispovjadi i Pričesti, te o svetim praznicima Božja Ga, Uskrsa i Duhaova.

Nekla nam obnova krenog zavjeta treba poticati za naš duhovni život u Bogu.

odga i suglasnosti; s njihovim vjerskim osjećajima. Medutim, ove katoličke škole nisu ravnomjerne državnim, pošto država ništa ne doprinosi za njihovo održavanje. Francuski katolici već decenijama vode borbu za potpunu ravnoopravnost svojih škola. I u zadnje vrijeme je taj pokret narao to jak, pak su samo u južnoj Francuskoj lokom travnja održane četiri vjehelvenstvene skupštine na kojima je sudjelovalo preko 2000 nekih. Oni obapne su u održane da ih se potkrjepiti zahtjev katolika za potpunom ravnoopravnostu njihovih škola.

ISČEKUJEM USKRSNUĆE MRTVIH

Bazgovor sa župnikom

Vjernik: Čitao sam u »Gore srca« od 20. EBR. 1892. neke misli o uskrsnuću tijela, koje mi ne doju svira. Ne p: »Nabavim se pojune vjerskoga rata i smisla biskupa. Po njena su razuzete kosti i maso tekliha nastela. Zemlja je upala u zabludu i krv. Ali sve to nije sve. Ili, kako se obnavlja kreni zavjet, pa treba da tu liječu molitvu svim krenim molimo osobito na današnji dan Fran-»

u tijelo, što je imao za života? i kako će tijelo svakog pojednog čovjeka biti neohlazeno, kad leti četvica pripada više njima?

Zupnik: Izvrsno si postavio poteškoću. Samo ti se podržala jedna pogreška. Drugo je reći, da ni jedna četvica našega tijela ne će propasti ili biti pretvorena u praš, a drugo, da čerme svjetlosnu i kreni tijelu. Kad objavljeni vjersku istinu naučava Crkva sarno ovo drugo: imat ćemo individualno isto tijelo. A to sad ne treba shvatiti u materijaliti strogom smislu, kao da je svaka pojedina četvica potrebna, da bi se spasila individualnost našega tijela u uskrsnuću. Vjernik: To mi zvuči malo naučijeno.

Zupnik: Zašto namijeteno? Evo, biologija uči da se tijelo čovjeka neprestano obnavlja, tako da po svjedočanstvu znanosti nakon smrti nastaje novo tijelo. To se prije zvalo naše tijelo. Za činjenice na smetu biologe, da i dalje tvrdje, da je naše tijelo naš i kao i prije.

Vjernik: Možda govore tako, jer sve kaže potječe od istih čeljana.

Zupnik: Ta misao nije loša. Ali sam kontinuirno obzirom ne podržetjo ipak ne znati, da ništa od tijela nije ostalo. Naprotiv, baš se želj namijeti, da je imajna stvar, bila tako velika, da je sve prijavlje za novo vjersko. Kao to je to obično, kad u rečeno misli ili kad djetetu objavljuju blišnjak, a za tu mu novi život i sl. Je li to onda platinu ista tijelo?

Vjernik: Vidite, na to nisam ništa.

Ali to još uvijek ne sumnja moju poteškoću.

Zupnik: To nisi ne tvrdim. Htje sam Vas sad samo upozoriti na to, s kojice opreza treba uzeti izraz »isto tijelo«. Od istoga pošije stonovitelj niza godinama nena više ništa, kao se su čudjenjem izjavjavaju biskopi, ali svojevine govore i dalje o »istom tijelu« — i čini se, sasvim s pravom. Ili zar ruka stacne nije leta, koju je imao kao djeteta? Htje tu sad kaže kod svih tih razloga? Htje li reći, da glava, koju danas imam, nije bila koju sam kao djeteta imao?

Vjernik: Dobro, te nekako shvaćam. Ali što je s onim četvicama, za koje smo htjeli da imo preseliti, a koje bi imale pripadati više njima kao sastavni dijelovi istihova individualnog tijela?

Zupnik: O tom obavlja pobliže ne govori niti Crkva traži da u tom prijemu zastupimo neko odredeno mišljenje. To je tajna vjehnog Boga, koji je su duše umirili od sjedine sa svojim individualnim tijelima. Boga je sve jednako tako, ali mi tu misao ne možemo do kraja misliti.

Vjernik: Ne radi se men o tom, što ja tu misao ne bih mogao do kraja misliti i shvatiti. Nego mi je poteškoća u tome, što mi se čini da vjehna istina o uskrsnuću tijela sadrži neko pretuzričje. Potuzričje bi bilo u tom, što bi kod uskrsnuća mrtvih više ljudi tražilo kod uskrsnuća kreni sastavni dio svoj istog, individualnog tijela.

Zupnik: Nema sumnje, da bi to ispravilo, kad bi izraz »isto tijelo« trebalo uzeti u materijaliti strogom smislu.

vijeći. Ali zašto bi trebalo, da sad, kad se radi o vjeri, budogme »struži, naga, kad se radi o biologiji kao čisto znanosti, gdje »isto« nije u materijaliti »istom« mišlju »isto«, kako smo toliko prije vijeći?

Vjernik: Imate pravo.

Zupnik: Ne sumnja se utvrditi isto tijelo, pa ono uvijek samo u tijelu. Mislimo ja na neko drugo istovjetno tijelo bi sjedile i to kao nešto smiješno, kad bismo za individualnost tražili materijaliti istovjetnost. Evo primjerba. Ako je netko za života bio aminorhiza, kad beo, i kad bi on kroz čelju vjehno morao imati materijaliti »isto« tijelo, ali to bi bilo spovjeto s njegovim stonovateljstvom. Možda reć sa žveta i materijaliti ravnoopravno gledati u oglezdanje, ali nije mogao sve gledati... Ili ovo drugo. Kad bi trebalo sačuvati svaku čestiu tijela u onom smislu, kako vi mislite, onda bi svaki odrezani dio našega morao biti vraćen. A kakav bi to znak za svu vjehnost? Ili mislite li, da ćemo imati dvije kompletne »garniturne« ljudi (imajmo to) i da će dvaj koji su sarni kao djeca, morali imati vjehnost biti četice, samo zato, da bi imali »isto« tijelo...?

Vjernik: Dobro, pa kako će onda vjehnost biti?

Zupnik: Objava nam kaže sumo to, da ćemo imati individualno isto tijelo, ali sam pobliže ne sumnja, kako će to biti. Objava u ovom slučaju ne govori o tome, kako će biti ono, što će slyvati, bit će nam se ipak sviđati kao namočiti pitanje, kako će sve to biti savršeno savršeno. Donosite nam, megu pomoćni slikae i analogije. Tako je na pr. sv. Augustin upozorio na siljednu zaliženost. Za umjetnika, koji bi se siljednu (Nastavak na str. 4.)

Ljubav jedini pouzdani put Boga

»Budimo kao Bog: doviknuo je jednog dana i propovjedaocem svojim vjernicima u kraljevstvu francuskog biskupa Bossuet (Bošče). Ova je pojava nije tud čovječjoj naravi. U arcu čovječjem postoji neuzdrživa želja za Božanstvom, prirodna težnja, da se na neki način sjedini sa Božanstvom. Poput vodene kapljice, koja luta kroz aljeve zemlje, da probije sebe put do izvora i zatim bruzelima i si napušta juru, da se što prije otvori u beskrajanom moru, odakle je i polakla, i naka dođe neodoljivom anagom teži Boga, koji ju je stvorio na svoju sliku i priliku.

Svaka čovjekova težnja može putem do ostvarenja zaći na stranicama. I clo, već su nam priručitelji na početku svega životna za putu zašli na kobnu stranputicu. »Postat ćete kao bogovi! To je bila pomislila napačica i nat, su priroditi prizerući nakloni zemlji, da mirno Boga i putu. Njega, kojemu odgovariti neću u životu, za bžaniknu. I od toga kobnog dana, kada su naši priroditi zastupili, neprestano se nalazi onih, koji žele njihovim putem. Međutim, kao što je zabuda praroditelja imala kobne posljedice za čitav ljudski rod, tako i naš zavlačenje kobno svi pokušaji pojedinca, da težnju za božanskim ostvare drugim putem, a ne onim, koji je odredio Tvorac.

Jedini put, koji nas vodi ostvarenju težnje za Božanstvom, jedini put, kojim dolazimo do zlatnog stva u Božjem životu pokazuje nam sv. Ivan u Poslanici, koje se čita čit i u liturgiji prve nedjelje po Duhovno. »Bog je ljubav; i koji ostaje u ljubavi, ostaje u Bogu, i Bog ostaje u njemu. Sv. Torerija od Djeteta Isusa mogla je reći, toga na jednom mjestu oči: Ljubav je najvažniji put, kojim se spajamo ile Boga.

»Smisao kršćanskog života, cilj svih napora kršćanskog čina sastoji se u nastojanju, da se što više približimo našem končanom cilju, našem vječnom uzoru Boga. Kako je, po riječima sv. Ivana, Bog ljubav, znači, da je u najveće približio Boga onaj, koji se je najveće upsko u savršenstvu ljubavi. Najveće pak savršenstvo ljubavi, pošto ona, koji je svoja volja potpuno ujedino s voljom Bžvijn, onaj, koji se u cjelovitom svom hiepenju i djelovanju ravna samo i isključivo voljom Bžvijn.

Savršena ljubav prema Bogu sama svoj izvor u strahu, već u anagovim odanosti, svoj odnos prema čovjeku nije Bog posjedništvo na strahopostavljanje prema božanstvu. Njegova svemogućstva, niti pok na strahu prema Njegovu neograničenom gospodstvu. Bog je svoi odnos prema čovjeku poslavo na najvažniji ljubavi roditelja prema svome djetetu. Radi toga kaže sv. Ivan u današnjoj Poslanici: »Onaj, koji se plaši, nije savršen u ljubavi... Mi dakle ljubimo Boga, jer je Bog prije ljubio nas.«

Kršćanin se ljubav ne zadržava samo na Bogu. Iz ljubavi prema Bogu mi moramo ljubiti i svoje bližnje, sve ljude bez razlike. To proizlazi iz daljnjih riječi Poslanice sv. Ivana: »Ljubav je Božja u nam; savršena ako ljubimo je dan drugoga... Ako netko kaže, da ljubim Boga, a mrzi svoga brata, on laže. Onaj name koji ne ljubí svoga brata, kojega vidi, kako može ljubiti Boga, koga ne vidi?« Radi toga možemo slobodno reći, da čovječja ljubav prema Bogu možemo mjeriti prema čovječjoj ljubavi prema bližnjemu.

»Budimo kao Bog: uzviknuo je Bossuet. Ali je odmah i nadodao: »On nam je to dopustio, ako Ga hoćemo slijediti u svietosti.« Boga nasljedovati u svietosti možemo jedino, ako Ga nasljedujemo u ljubavi. Slavno jedan katolički pisac napisao je u svojoj knjizi ove riječi: »Tajna nasljedovanja Boga nalaz se u ljubavi. Samo je ljubav pouzdani put k usavršavanju ljubav čovjeka prema čovjeku, ljubav prema prijatelju i neprijatelju. Ako je ova ljubav nemoguća, onda je nemoguće i naše spasenje.« Većke riječi, o kojima bismo morali svakog dana razmišljati.

Iz katoličkog svijeta

SVETA GODINA. — Zadnjih dana travnja doputovali su u Rim dva čudnovata hodočasnika. Oni su pješke putovali od Beča do Rima, a ujedno je svak od njih cijelim putem nosio na svojem ramenima teški drveni križ. Prije njihova polaska na put ove je križeve blagoslovio kardinal-nadbiskup Mgr. Innitzer. Obavida hodočasnika su ovim načnom hodočađa izvršili zavjet, koji su učinili za vrijeme zarobljenštva. Pobožnost, požrtvornost i duboko vjersko osvjedočenje ove dvojice Bencana učinilo je dubok dojam na sve krugove Rima.

— U tjednu od 23. do 29. travnja sv. Otac je primio u bazilici sv. Petra velik broj hodočasnika u tri generalne audijencije. Sva tri puta je najprostatina crkva na svjetlu bila puna hodočasnika iz svih krajeva svijeta. Svima je sv. Otac održao govore na više jezika i poliožio svoj blagoslov, a oni su odgovorili klicanjem i monofonijalnim ljubavi, odanosti zavjetu Sv. Ocu na ljubavi koju On iskazuje prema svome sludu.

— U tjednu od 30. travnja do 7. svibnja sv. Otac je opet u nekoliko generalnih audijencija primio mnoštvo hodočasnika, koji su u proljeće dolaze u Rim u sve većem broju. Kako se naglašuje, hodočasnici imaju skupljeno puno kateških i održavaju istu jakost vjere u svijetu.

— U nedjelju 7. svibnja sv. Otac je u bazilici sv. Petra proglašio svetim bl. Antuna Maria Claret, nadbiskupa i osoblja iz misije družbe Sinova Prečistog Srca Marije na Sv. Antun Maria Claret počeo je radničke ostetiti, tek je sam u mladost, prije nego što je stupio u redovništvo, zadržavao sob lihu kao katolički radnik. Kao utemeljitelj misijske družbe Sinova Prečistog Srca Marije mnogo je radim za mjestnu djelatnost Crkve. Kao nadbiskup utemeljio je Družicu za sudbinu i Redovništvo, a dobro štampa i Akademijski i nauka i umjetnosti sv. Mihaila. Kao nadbiskup sudjelovao je i na Vatikanskom konglu 1870—1871.

— Kravim svibnja bit će proglašena svetom bl. Ivana Francuska bl. francuskog kralja Ludvika XI. Tom prigodom se sprema veliki francuski hodočađe od oko 20 000 vjernika. Među njima će biti naravno zastupnici i ministara, a vrlo je vjerojatno, da će se ovom hodočađi pridružiti i ministar predsjednika B. Bardon (Gard).

— Sveta Svete Godine održat će se ruzna mjeseca u Rimu veliki koncert nastupanja katoličkih srednjoškolskih i sveučilišnih gimnastičkih društava z cijeloga svijeta.

— Počam od svibnja travnišvaka uprava u Rimu uzela je novu liniju pod nazivom: linija četiriju Bazilika. Duljina ove linije iznosi 15 km i ona spaja četiri rimske Bazilike: Sv. Petra, Sv. Marije Velike, Sv. Ivana u Lateranu i Sv. Pavla izvan zidina. Na taj način je hodočasnima olakšana, da izvrše jubilarni posjet ovih četiriju Bazilika.

— Iz Venezuele se sprema hodočađe u Rim, koje broji 500 vjernika.

— Daci i študenti katoličkih škola u Sjedinjenim Državama Amerike pripremaju tri jubilarna hodočađa u Vjebni Grad. Samo studenta se je do sada prijavilo preko 1 000.

— U najnovije vrijeme Luksemburg i Portugal su se pridružili onim državama, koje su dale anagosti kašnjenjima prigodom Svete Godine.

ZA SVRŠETAK SVETE GODINE najavljen je svjetski kongres Katoličke škole, a održat će se u Rimu.

36. NOVIH REKRUTA ŠVIČARSKJE GARDE položilo je u Vatikanu praečuju 6. svibnja, poslije čega je bio sveto čin defile pred diplomatskim predstavnicima kod Vatikana.

PONOČKU služiti će parisk nadbiskup Feltn 26. svibnja u Rimu za sve francuske hodočasnike. Kongcem svibnja vodit će name pariski nadbiskup drugo veliko hodočađe pariskih katolika u Rim.

INTERNACIONALNE KONFERENCIJE o povijesti religija (vjera) nastavit će se skoro u Amsterdamu nakon 15-godišnjeg prekida. To su se konferencije redovito održavale u različnim gradovima od 1897.

FILM O BL. D. MARIJI, snimljen uz sudjelovanje državne opere i simfonijskog orkestra u Münchenu kao i stanovništva Altdöttinga u nadbiskupiji München-Preisj puti početkom svibnja u Altdöttingu, momentom bavarskom provincijalnom. Taj će film usopje katekizacijski prikazivati u Altdöttingu hodočasnika i drugim posjećivcima tamošnjeg sveštita. Film ima čisto vjersku svrhu.

U KOLNU je 1. svibnja više hiljada radnika u znamenitoj gisnoj katedrali prisustvovalo katoličkoj »proslavi 1. svibnja«. Kardinal Fringa nadbiskup kolonski, govorio je o katoličkom anulu radu i razvio program, po kojem se traži da radnik ima odgovarajuću penziju, da radnik bude riješen svih negativnih strana »proleterske« života i da ga se u poduzećima ne smatra »objektom, već članom, koji sudjeluje kod svih odlučujućih vještanja i drugih važnih poslova.

ČESKESKIE DRUGOG INTERNACIONALNOG KONGRESA rada vlokice frekvencije primio je Sv. Otac Bžv u audijenciju 5. svibnja. U čast ovog kongresa bio je izveden i koncert od Perodisa »Sudnji dane u velikoj sali Pablskog Gregorijanskog sveučilišta u Rimu. Dirigirao je sam Perodis, izvedbi su prisustvovali tri kardinala, diplomat i kor, koji je akreditiran kod Sv. Stolice, mnoge balatne članovi iz Latvianskog javnog života. Prema na raduju bile su preuzete mnoge evropske stave.

PRVI POSLANIK INDOZEJNSKJE VLADE kod Vatikana stigao je u Rim, a predat će svoje akreditivno pismo Sv. Ocu još u prvoj polovici svibnja.

ZA SAVJETNIK Sv. Kongregacije sjemeništa i sveučilišta imenovana su tri nova člana, među njima benediktinac August Meier.

KAO HODOČASNIK služu u Rim primio i blekledi u sve većem broju i to u različnim evropskih zemalja.

GODISNJKU SMRTI TIHAMERA TITHA, sveučilišnog profesora u Budimpešti, i poslije biskupa, koji je napisao niz spisa za umudinu i za povijednjake slavili su katolici 5. svibnja u cijeloj Mađarskoj.

DIPLOMATSKO ZASTUPISTVO CEHOŠKOSKJE VLADE kod Vatikana zatvoreno je početkom svibnja, a otkrpani položava otputovava u Prag, da preuzme drugu dužnost. Na taj način preklumli su kratkim putem diplomatski odnos između Cehoslovačke i Vatikana.

ZA SJLJEPCE snimljen je u Americi cijeli tekst Sv. Pisma na ploče, da b mogli služiti — mjesto štati — svete tekstove. Da se služu cijeli tekst Sv. Pisma, potrebno je 85 sati.

35.000 HODOČASNIKA iz mnogih zemalja na 26 biskupa primio je Sv. Otac u sudjeljenju u bazilici sv. Petra 6. svibnja.

ENGLJSKI MINISTAR PROSVJETE izjavio se spremnim, da iznova diskutuje (raspravlja) a predslavnica katoličkog episkopata (London) pitanje održavanja katoličkih škola. Episkop traži jedno rješenje, po kojem bi a katolički roditelja bio skinit novčaní teret, koji je u sadašnjem obliku prevolki.

PREDSEDNIK IRSKJE primljen je sa svojim obitelji i pratnjom u audijenciju od Sv. Oca Pija XII. a počastivane, koje su u običaju kod primanja suverena. Isto tako primljena je delegacija sudjeljenju od Sv. Oca i počastivane suverena nadvojvodinja iz Luksemburga.

NA POTICAJ NEKIH FRANCUSKIH BISKUPE nastalo se sedam njemačkih biskupa francuske zone Njemačke sa sedam francuskih biskupa Sastanku se predsjedno Dr. Wendelin Rauch, nadbiskup u Freiburgu, a raspravljalo se o različitim pitanjima dušobrižništva i katoličkog studija (dogmatičkih nauka).

KATOLIČKE ŠKOLE U FRANCUSKOJ Nedavno je u mjestu Besages a zadržanom kralju Francuske biskup iz Nimes-a blagoslovio novu školu, koja su svojim doprinosima bilo u radu, bilo u materijalu i novcu sagradila katolički radari, jer žele, da im djeca pohađaju katoličke škole.

POVEĆANJE BROJA KATOLIKA U SVIJETU

Prema obavijesti Radio Vatikana, porasao je broj katolika u svijetu u posljednjih 20 godina za 110 milijuna. U sada iznosi svake 423 milijuna ljudi. Između god. 1920. i 1949. porasao je broj ljudi, na cijelome svijetu za 600 milijuna.

Ovaj porast katol. ka posljedica je misijonskog rada. U zadnjih dvadeset godina porasao je broj katolika u Aziji, Indiji i Južnoj Americi.

JEDINA KATOLIČKA GIMNAZIJA u Berlinu slavila je početkom svibnja 25-godišnjicu svega postojanja.

OŠRERVATORE ROMANO, dnevnik Vatikana, izlazi će na njemačkom jeziku, kako je javila mlajaka knjižara Sv. Gabrijela u Austriji.

IZRADIVANJE FILMOVA. Svi, koji su u to kako započeli kod izradivanja filmova, održat će nadacionalni kongres u Rimu od 28—29. svibnja. Pritom žele naglasiti duhovnu svrhu, kojoj treba da služi film. Dosad ima prijava zastupnika 24 naroda.

NA KATOLIČKOM SVEUČELISTU U FRIEBURGU u Švicarskoj održat će se u ljetim mjesecima naročito tečajevie o nauku i vjerskim pitanjima sudjeljenju. Do 1. siječnja bilo je prijavljeno oko 200 učesnika, od kojih 150 iz Sjedinjenih Država Amerike.

SAMO IZ JEDNE KATOLIČKE ZEMLJE je 1948—49 išlo u mlaše 1780 katoličkih sveštita, a troškovi su njihove izobrazbe kao i za put iznosili su oko 170 milijuna pezeta. Taj su iznos darovali vjernici. Koliko je to sumno za širenje kršćanstva Božjeg na zemlji!

IZ MKKESKJA javljaju, da katolička Crkva razvija vrlo veliku djelatnost i da je vjerski život iznova procvao.

HODOČASCI U LURD krenut će iz Austrije 28. srpnja, a trajat će do 6. kolovoza. Ovo će bit prvot austrijsko hodočađe u Lurd od svršetka rata.

132 HODOČASNIKA stigla su do sada u Rim na proslavu Svete Godine. Hodočasnici su pješačili, iz Francuske, Švicarske, Belgije, Njemačke, Holandije i Engleske. Čak iz daleke Švedske došla su pješke u Rim tri hodočasnika.

PRIVA FILMSKA KAMERA, koja je snimala opće dane crkvenog obrada, bila je kamera, koja se snimalo srečno otvoreno Sveto Godino 1908, koju je proslavio papa Lav XIII.

AUSTRIJSKI SAVEZNI KANCELAR FIEGL primljen je 15. svibnja sa surugom i pratnjom (dva državna tajnika i austrijski poslanik kod Vatikana).

NOVI NAČIN OPIPERANJA, koji poboljšava znatno uspjeh uobičajene torakoplastike, otkrila su dvojica i jedinica iz jedne katoličke bolnice u Tokiju. Ovo otkriće olakšava znatno liječenje tuberkuloze i ono će biti predmet daljnjeg istraživanja amer čitog sveučilišta u Philadelphia.

ISČEKUJEM USKRENSKE METRICE (Nastavak sa str. 3.)

materijala, iz kojeg se sastojao nekolicina, malo oblikovani novi kip isag čovjeka, — misli na ljetovalcu! — ne bi bilo važno, da svaka prijašnja šestica dođe na isto mjesto. Ni to za njega izgleda uloga to, da il bi bilo savršeno beskorisno, nove ne bi ni trebale uči u snajnu nedog kipa zato, da bi se anaglo govore o kipu iz Individualno iste grade... — Jo nešto! Previše mislite na brojanje mogućke kombinacije i permutacije (promjene) čestica, iz kojih se sastoji dio nekog čovjeka, a premlao stvarljate u račun Providitelja i svemogućnost Božju, koja odvijeka vodi brojanje, da kod uskršenstva svaka čestica dođe u svoje svete tijelo... Jer končno je čestica one, što oblikovaju i određuju životnost (identitet) svoga tijela.

Ušinski i ispravci: Upravništvo književno Državno sv. Cirila i Metodija, Zagreb. Tražakova Tvornička 25. — Uredništvo i št. list odgovorno: Dr. Pavlo Lončar, knjižnik, Zagreb, Kapitul 24. — Tiskar »Službeničke novine«, Zagreb, Masarykova ul. 23. — Broj odgovornog urednika uprave lista: 4—39993. — Poštanski broj složi 2— Dta.